

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

nr. 267.388 van 13 juli 2026
in de zaak A. 248.510/XIV-40.216

In zake: de BV F.A.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Vanpraet
kantoor houdend te 8820 Torhout
Oostendestraat 306a
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Werk, Economie en Landbouw
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent
Orcideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 1 juli 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “[h]et koninklijk besluit van 12 juni 2026 [‘]tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen en van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen[’] (BS 24 juni 2026)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 1 juli 2026 werd, in samenspraak met het aangeduide lid van het auditoraat, de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 juli 2026, om 14 uur.

Staatsraad Inge Vos heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jürgen Vanpraet, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij is een onderneming die handelt in feestartikelen en vuurwerk. Zij heeft luidens artikel 3 van haar statuten onder meer de aan- en verkoop van vuurwerk en knalbommen tot voorwerp. Zij is houder van een vergunning verleend voor een groothandelsopslag van feestvuurwerk met UN – classificatie 1.4, met 34000 kg erin vervatte pyrotechnische sas die loopt tot 27 augustus 2029.

Volgens het elektronische stockbeheerssysteem van de verzoe-
kende partij bevindt zich op 30 juni 2026 in haar opslagplaats onder meer een hoe-
veelheid vuurwerk ten belope van 744,48 kg pyrotechnische sas van de categorie
T1 (niet elektrisch aangestoken bengals vuur en niet elektrisch aangestoken rook-
generatoren). Op de datum van de terechtzitting op 9 juli 2026 bedraagt deze voor-
raad volgens dit stockbeheerssysteem 770,38 kg pyrotechnische sas.

3.2. Het koninklijk besluit van 12 juni 2026 ‘tot wijziging van het
koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betref-
fende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebrui-
ken van springstoffen en van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 betref-
fende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen’ strekt tot uitvoering
van de beschikking van het Benelux Comité van Ministers van 27 september 2022
‘betreffende het tegengaan van de oneigenlijke aanwending van pyrotechnische ar-
tikelen bedoeld voor het grote publiek’ (Benelux Publicatieblad, jaargang 2022,
nr. 2, p. 4) (hierna: de Benelux-beschikking M(2002)7 van 27 september 2022).
Bijlage II ‘Maatregelen met betrekking tot pyrotechnische artikelen ondergebracht
in categorie F3 en T1’ van deze beschikking bepaalt onder punt 2 ‘Maatregelen’:

“Het bezit, gebruik en/of de verkoop van de hierna genoemde pyrotechnische
artikelen is verboden, behalve voor personen met gespecialiseerde kennis:
a) Pyrotechnische artikelen van de categorieën F3 en T1.”

Het voormelde koninklijk besluit van 12 juni 2026 beoogt tevens
tegemoet te komen aan de vernietiging van het koninklijk besluit van 9 februari
2024 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende
algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, ver-
kopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen en van het koninklijk besluit van
20 oktober 2015 betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artike-
len’ door de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak, bij arrest nr. 263.383
van 22 mei 2025, ECLI:BE:RVSCE:2025:ARR.263.383.

De artikelen 2, 5, 6 en 7 van het koninklijk besluit van 12 juni 2026 luiden als volgt:

“Art. 2. In artikel 265, van hetzelfde besluit wordt de bepaling onder 7°, vervangen bij het koninklijk besluit van 25 april 2004, vervangen bij het koninklijk besluit van 9 februari 2024 en vernietigd bij arrest nr. 263.383 van de Raad van State, vervangen als volgt:

‘7° een hoeveelheid feestvuurwerk en vuurwerk voor technisch gebruik en/of seinvuurwerk, ten belope van een kilogram erin vervatte pyrotechnische sas, van de volgende soorten:

- a) pyrotechnische artikelen die marktdeelnemers mogen aanbieden aan consumenten volgens artikel 12 van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015;
- b) klappertjes die speciaal zijn ontworpen voor speelgoed;
- c) noodseinen die ingedeeld zijn als uitrusting voor zeeschepen volgens het koninklijk besluit van 25 april 2016 inzake uitrusting van zeeschepen en de organisatie van het markttoezicht, en die uitsluitend voorhanden gehouden worden voor gebruik op vaartuigen waar deze verplicht aan boord moeten zijn.’.

[...]

Art. 5. In artikel 12, eerste lid, van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 9 februari 2024 en vernietigd bij arrest nr. 263.383 van de Raad van State, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- a) de bepaling onder 3° wordt opgeheven;
- b) de bepaling onder 4° wordt vervangen als volgt:
“4° andere pyrotechnische artikelen van categorie P1 met uitsluiting van:
 - a) pyrotechnische artikelen van categorie P1 voor voertuigen;
 - b) pyrotechnische artikelen van categorie P1 die flitspoeder bevatten, indien ze meer dan een gram pyrotechnische sas per artikel bevatten;
 - c) pyrotechnische artikelen van categorie P1 die flitspoeder bevatten en waarvan het geluidsniveau op 8 meter afstand hoger is dan 120 dB(A, impuls);
 - d) pyrotechnische artikelen van categorie P1 die ontworpen zijn om een geluid te produceren en indien ze meer dan een gram pyrotechnische sas per artikel bevatten;
 - e) pyrotechnische artikelen van categorie P1 die ontworpen zijn om een geluid te produceren en waarvan het geluidsniveau op 8 meter afstand hoger is dan 120 dB(A, impuls);
 - f) pyrotechnische artikelen van categorie P1 die ontworpen zijn om licht en/of rook te produceren, tenzij ze voorzien zijn van een stuurwielmarkering als bedoeld in het koninklijk besluit van 25 april 2016 inzake uitrusting van zeeschepen en de organisatie van het markttoezicht;
 - g) pyrotechnische artikelen van categorie P1 die ontworpen zijn om licht en/of rook te produceren, tenzij ze voldoen aan alle volgende voorwaarden:
 - i) waterdicht zijn;

- ii) ontworpen zijn om een reddingssignaal in een noodsituatie te genereren en bovendien als dusdanig herkenbaar zijn;
- iii) voorzien zijn van een leesbare aanduiding van hun beoogde gebruik;
- iv) voor het doel om een reddingssignaal in een noodsituatie te genereren verkocht worden.’

Art. 6. In artikel 13 van hetzelfde besluit, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 9 februari 2024 en vernietigd bij arrest nr. 263.383 van de Raad van State, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, 3°, worden de woorden ‘de categorieën T1 en’ vervangen door het woord ‘categorie’;

2° paragraaf 2 wordt vervangen als volgt:

‘§ 2. Marktdeelnemers bieden de pyrotechnische artikelen van de categorieën F3, F4, T1, T2 en P2 uitsluitend aan personen met gespecialiseerde kennis op de markt aan.’

Art. 7. In artikel 56 van hetzelfde besluit, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 9 februari 2024 en vernietigd bij arrest nr. 263.383 van de Raad van State, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden ‘artikel 12, eerste lid, 1° tot 3°’ vervangen door de woorden ‘artikel 12, eerste lid, 1° tot 2°’;

2° in het tweede lid worden de woorden ‘, met uitzondering van de artikelen bepaald in artikel 12, eerste lid, 3°’ opgeheven.”

Het koninklijk besluit is gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 24 juni 2026 en treedt in werking 10 dagen na de bekendmaking ervan, op 4 juli 2026.

Dit is het bestreden besluit.

3.3. Met een e-mailbericht van 24 juni 2026 deelt de Federale Overheidsdienst Economie (hierna: FOD Economie) het volgende mee aan het Forum Springstoffen:

“In bijlage vindt u het koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen en van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen. De inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 12 juni 2026 vindt plaats 10 dagen na de publicatie in het Belgisch Staatsblad, namelijk op 4 juli 2026.

Wat verandert er?

1. Alle pyrotechnische artikelen van categorie T1 (speciale effecten op scène – theater, film, concerten) zijn voortaan verboden voor consumenten.

2. De volgende pyrotechnische artikelen van categorie P1 zijn voortaan verboden voor consumenten:

Knalvuurwerk, fakkels en rookgeneratoren vermeld in artikel 5, b), van a) tot g) van het koninklijk besluit van 12 juni 2026.

3. Administratieve vereenvoudiging

a) Geen opslagvergunning vereist voor handelaars die niet gespecialiseerd zijn in de verkoop van feestvuurwerk en die de volgende artikelen opslaan en verkopen:

- Sterretjes en fonteinenvan categorie F1, wanneer deze samen met een ander product worden geleverd (bijvoorbeeld een bakker die een taart verkoopt met sterretjes).

- Pyrotechnische artikelen van categorie P1, op voorwaarde dat ze worden geleverd met specifieke producten waarvoor ze noodzakelijk zijn.

Het gaat om artikelen met maximaal 0,5 gram pyrotechnische sas per stuk, bedoeld voor gebruik in systemen tegen schadelijke dieren en pyrotechnische patronen voor bevestigings- en markeerwerktuigen.

Deze artikelen moeten buiten bereik van klanten worden bewaard (in een gesloten kast). De totale hoeveelheid is beperkt tot 1 kilogram pyrotechnische sas.

b) Geen vergunning vereist voor de opslag door professionals van pyrotechnische artikelen van categorie P1 voor voertuigen:

Professionals mogen deze artikelen opslaan tot maximaal 5 kilogram pyrotechnische sas.

Deze artikelen mogen niet verkocht of overgedragen worden aan particulieren, tenzij ze gemonteerd zijn in het voertuig of in een afneembaar onderdeel ervan.

Er is geen hoeveelheidsbeperking voor artikelen die in voertuigen zijn ingebouwd.

Welke gevolgen heeft dit vanaf 4 juli 2026 voor consumenten, verkopers en gebruikers van vuurwerk?

Belangrijke wijziging voor categorie T1

Pyrotechnische artikelen van categorie T1 worden niet langer beschouwd als feestvuurwerk.

- Ze worden voortaan geclassificeerd als spektakelvuurwerk.

- Ze mogen niet langer aan consumenten worden aangeboden, enkel aan personen met gespecialiseerd[e] kennis.

Beperkingen voor bepaalde artikelen van categorie P1

Bepaalde knalvuurwerk, fakkels en rookgeneratoren van categorie P1 (vermeld in het koninklijk besluit van 12 juni 2026):

- mogen niet langer aan consumenten worden aangeboden

- zijn voorbehouden aan professionals met een opslagvergunning

Wat blijft toegelaten als feestvuurwerk voor consumenten

Alleen artikelen van de categorieën F1 en F2 worden nog als feestvuurwerk beschouwd.

- Dit zijn de enige producten die nog aan het grote publiek mogen worden aangeboden voor amusement.

Opgelet voor professionals! Controleer uw opslagvergunning

Als uw vergunning geen opslag van spektakelvuurwerk toelaat:

→ Vanaf 4 juli 2026 mag u geen artikelen van categorie T1 meer opslaan. U mag enkel nog artikelen van de categorieën F1 en F2 opslaan. Als uw vergunning enkel de opslag toelaat van artikelen bestemd voor consumenten:

→ Vanaf 4 juli 2026 mag u geen artikelen van categorie T1 meer opslaan, noch artikelen van categorie P1 bedoeld in artikel 5, punt b), onder a) tot g), van het koninklijk besluit van 12 juni 2026.

→ U mag enkel nog artikelen van de categorieën F1 en F2 opslaan, evenals P1-artikelen die geen knalvuurwerk, fakkels of rookgeneratoren zijn zoals bedoeld in artikel 5, punt b), onder a) tot g), van het koninklijk besluit van 12 juni 2026.”

3.4. Nadat zij werd gevraagd om te verduidelijken hoe uit het koninklijk besluit van 12 juni 2026 of andere van kracht zijnde regels wordt afgeleid dat het vanaf 4 juli 2026 niet meer mogelijk is om artikelen van categorie T1 en bepaalde artikelen van categorie P1 op te slaan, geeft de FOD Economie met een e-mailbericht van 29 juni 2026 nog de volgende verduidelijking:

“Het antwoord op die vraag zal afhangen van wat in elke specifieke vergunning toegelaten is. We raden elke uitbater van een opslagplaats voor vuurwerk aan om de vergunning na te lezen om na te gaan wat de impact is van de wijzigingen. Voor sommige opslagplaatsen kan er mogelijk een probleem zijn, voor andere opslagplaatsen stelt het probleem zich niet. Vooral bij de groothandelsopslagplaatsen zijn er meerdere die wel vergund zijn voor spektakelvuurwerk, waar de goederen dus gewoon kunnen blijven liggen. Van de andere kant zijn er ook opslagplaatsen waar de tekst van de vergunning de toelating expliciet beperkt tot vuurwerk dat toegelaten is voor de verkoop aan consumenten. Het is logisch dat dergelijke opslagplaatsen een impact zullen ondervinden wanneer de soorten vuurwerk die aan consumenten verkocht mogen worden gewijzigd wordt.

Houd er rekening mee dat voor het transport van spektakelvuurwerk een transportvergunning nodig is. Als bepaalde opslagplaatsen na 4 juli T1 artikelen die voordien feestvuurwerk waren nog zouden moeten verplaatsen, kan een transportvergunning aangevraagd worden met het formulier dat hier beschikbaar is: <https://economie.fgov.be/nl/themas/kwaliteit-veiligheid/veiligheid-van-goederen-en/specifieke-reglementeringen/springstoffen-en-feestvuurwerk/vervoer-van-springstoffen>.

Voor de P1 artikelen die niet meer aan consumenten verkocht mogen worden stelt dat probleem zich niet: zij blijven ingedeeld als ‘vuurwerk voor technisch gebruik en/of seinvuurwerk’ en mogen zonder transportvergunning naar een ander depot verplaatst worden.

Betreffende de termijn is het juist dat een termijn van tien dagen relatief kort is. Er werd geen langere termijn voorzien omdat de sector al zeer ruim op voorhand op de hoogte gebracht was van deze plannen. Zoals besproken op de vergadering met [B.] van 5 augustus 2025 was er reeds een plan om het

verbod op deze artikelen te herstellen, en achteraf werd ook gecommuniceerd dat het zelfs de bedoeling was dit tegen de jaarwisseling af te werken. Door enkele vertragingen heeft het langer geduurd, en heeft de sector dus ongeveer een half jaar extra tijd gehad om zich op het verbod voor te bereiden. Men kan dit besluit dus niet als een verrassing beschouwen.”

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

Betreffende de neerlegging van de nota met opmerkingen en het administratief dossier

4. De verwerende partij heeft de nota met opmerkingen en het administratief dossier neergelegd enkele uren na het uur bepaald in de procedurekalender, hetgeen zij wijt aan een gebrek in de kennisgeving van de beschikking met de procedurekalender en waarbij zij zich beroept op haar rechten van verdediging.

De verzoekende partij vraagt ter terechtzitting om de nota met opmerkingen uit de debatten te weren en om, wat het administratief dossier betreft, toepassing te maken van artikel 21, derde lid, van de gecoördineerde wetten van de Raad van State overeenkomstig welke bepaling, wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij aangehaalde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

5. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. Daarbij komt dat de verzoekende partij te dezen een omvangrijk verzoekschrift blijkt te hebben ingediend.

Daargelaten de vraag of het verzoekschrift en de beschikking met procedurekalender regelmatig werd betekend aan de verwerende partij en de vraag of de sanctie inzake het weren uit de debatten zoals vervat in

artikel 17, § 4, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van toepassing is in geval van een vordering ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 17, § 5, van diezelfde wetten, lijkt er, mede in het licht van de rechten van verdediging van de verwerende partij, geen reden om de nota met opmerkingen uit het debat te weren aangezien deze werd ingediend op de dag die overeenkomstig artikel 17, § 5, van de gecoördineerde wetten in de procedurekalender werd bepaald. Voorts blijkt dat ook de verzoekende partij er diezelfde dag kennis van heeft kunnen nemen en hierop naar behoren heeft kunnen repliceren op de terechtzitting.

Om diezelfde redenen lijkt te dezen evenmin toepassing gemaakt te moeten worden van artikel 21, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Betreffende de neerlegging van aanvullende stukken

6. De verzoekende partij legt op de dag van de terechtzitting nog een nieuw stuk neer dat een geactualiseerde stocklijst omvat. Het betreft een stuk dat slechts een actualisatie vormt van een stuk dat eerder bij het verzoekschrift was gevoegd. Aangezien het gaat om een bijwerking van de stocklijst, kon het ook niet bij het verzoekschrift worden gevoegd en is er geen reden om dit stuk uit het debat te weren.

7. De verwerende partij legt kort voor de terechtzitting nog een aanvullende nota neer. De procedureregeling voorziet niet in de mogelijkheid om een aanvullende nota als een processtuk neer te leggen, noch werd erom gevraagd door de Raad van State of het auditoraat. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de beoordeling van de middelen, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de aanvullende nota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van het pleidooi ter zitting van de verwerende partij, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

8. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord. Overeenkomstig paragraaf 5 van datzelfde artikel wordt de zaak behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid en derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder, wanneer zulks in het opschrift wordt vermeld.

VI. Spoedeisendheid en uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting in het verzoekschrift

9. Wat de feiten betreft die volgens de verzoekende partij de spoedeisendheid verantwoorden en de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, zet zij in het verzoekschrift uiteen dat zij de procedure tot nietigverklaring of de gewone procedure tot schorsing niet kan afwachten omdat de inwerkingtreding van het bestreden koninklijk besluit op 4 juli 2026 op haar een onmiddellijke en zware impact heeft en veiligheidsrisico's met zich meebrengt.

Zij doet in dat verband in de eerste plaats gelden dat zij houder is van een opslagvergunning en dat zich in overeenstemming met die vergunning in haar opslagplaats een hoeveelheid vuurwerk ten belope van 744,48 kg pyrotechnisch sas van de categorie T1 (niet elektrisch aangestoken bengals vuur en niet elektrisch aangestoken rookgeneratoren) bevindt. Ingevolge het bestreden besluit (en de artikelen 5, 6 en 7 ervan in het bijzonder), valt dit type vuurwerk vanaf 4 juli 2026 niet meer onder het begrip “feestvuurwerk”, maar onder de categorie

“spektakelvuurwerk” zodat dit, althans volgens de door de FOD Economie gehanteerde interpretatie ervan, plotsklaps en zonder overgangsregeling, niet meer opgeslagen mag worden in de opslagvergunning van de verzoekende partij en evenmin verkocht mag worden aan particulieren. Het is volgens de verzoekende partij echter onmogelijk om het nog aanwezig vuurwerk van de categorie T1 op een veilige en wettige wijze te verwijderen uit de opslagplaats tegen 4 juli 2026 omdat het enerzijds onmogelijk is om deze hoeveelheid vuurwerk binnen dit korte tijdsbestek te verkopen en, anderzijds, ook onmogelijk is om dit vuurwerk binnen dit tijdsbestek te verplaatsen naar een andere opslagplaats die wel over een opslagvergunning voor spektakelvuurwerk beschikt. Wat dit laatste probleem betreft, verwijst zij zowel naar een gebrek aan opslagcapaciteit in België als naar het gegeven dat voor het vervoer van dit vuurwerk van categorie T1 een vervoervergunning nodig is, hetgeen volgens haar in totaal minimum 12 dagen in beslag neemt. Dit maakt volgens de verzoekende partij dat zij vanaf 4 juli 2026 in een illegale situatie wordt gedwongen en het voorwerp kan zijn van straffen aangezien overtredingen ter zake ook strafbaar worden gesteld door de wet van 28 mei 1956 ‘betreffende de ontplofbare en voor deflagratie vatbare stoffen en mengsels en de daarmee geladen tuigen’ (hierna: wet van 28 mei 1956).

De verzoekende partij betoogt in de tweede plaats dat deze situatie ook veiligheidsrisico's met zich meebrengt voor de bevolking. Niet alleen wordt de verzoekende partij gedwongen om het bedoelde vuurwerk van de categorie T1 uit de opslagplaats te verwijderen tegen 4 juli 2026, zonder dat daarbij de nodige tijd gelaten worden om dat op een wettige en veilige wijze te doen. Ingevolge het bestreden besluit kan ook het voormelde vuurwerk dat zich bij de kleinhandelaren bevindt, niet meer teruggebracht worden naar een vergunde opslagplaats voor feestvuurwerk, zoals de opslagplaats van de verzoekende partij.

In de derde plaats wijst de verzoekende partij op het aansprakelijkheidsrisico ingevolge het bestreden besluit. Zij doet gelden dat als er zich een incident zou voordoen bij de opslag of het vervoer van dit vuurwerk, zij hiervoor de verantwoordelijkheid dreigt te dragen vermits wat zij ook doet, het bestreden

besluit met zich meebrengt dat zij in een niet te voorkomen illegale situatie terecht komt en dit niettegenstaande het vuurwerk op rechtmatige wijze werd verworven en opgeslagen overeenkomstig de geldende opslagvergunning.

Tot slot wijst de verzoekende partij nog op het gebrek aan overgangsperiode en een te korte termijn van inwerkingtreding van het bestreden besluit van tien dagen, waarbij de FOD Economie zelf erkent dat deze termijn “relatief kort is”. Aangezien een importeur-groothandelaar zoals de verzoekende partij de producten rechtstreeks aankoopt bij de fabrikanten, moeten er significant grote hoeveelheden per product aangekocht worden en is het volgens haar onmogelijk om via de aankoop van kleinere hoeveelheden te anticiperen op een eventueel verkoops- en opslagverbod dat mogelijks in de toekomst ingevoerd zou kunnen worden. Een gezamenlijk initiatief met de Pro League waarbij vuurwerk gecontroleerd zou worden toegelaten in voetbalstadia sterkte de sector ook in de overtuiging dat er na het vernietigde koninklijk besluit van 9 februari 2024 geen nieuw initiatief zou komen om vuurwerk van de categorie T1 te verbieden. Voorts kon er volgens de verzoekende partij redelijkerwijze van uitgegaan worden dat minstens gewerkt zou worden met een redelijke overgangsperiode en dat rekening zou worden gehouden met de vernietigingsmotieven van het arrest van de Raad van State, hetgeen volgens haar niet het geval is.

Al deze elementen afzonderlijk, minstens samengenomen, maken volgens de verzoekende partij ook dat een beroep op de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gerechtvaardigd is. Enkel via die procedure kan het bestreden besluit volgens haar geschorst worden tegen de inwerkingtreding ervan op 4 juli 2026 of kort hierna.

Beoordeling

10. Luidens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bevat de vordering tot schorsing “een uiteenzetting van de

feiten die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van deze vordering wordt ingeroepen”.

In de gevallen waarin blijkt het opschrift van de vordering de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd en de vordering bijgevolg moet worden behandeld binnen een termijn van vijftien dagen of minder, bevat de vordering luidens artikel 8, § 1, tweede lid, 2°, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, moet een verzoekende partij in een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen waarom de nadelige gevolgen die een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar persoonlijk veroorzaakt, niet gedragen kunnen worden gedurende de gewone doorlooptijd van de annulatieprocedure en waarom de afloop van deze procedure bijgevolg niet afgewacht kan worden. De voorwaarde van spoedeisendheid ligt met andere woorden in die van de uiterst dringende noodzakelijkheid besloten, wat betekent dat de uiteenzetting die een verzoekende partij geeft over de uiterst dringende noodzakelijkheid ook moet kunnen overtuigen van de spoedeisendheid van de vordering.

Het komt er aldus op aan voor een verzoekende partij om precies en met specifieke gegevens die worden onderbouwd op een wijze die de rechter toelaat om ze te verifiëren, *in concreto* aan te tonen, welke schade zij dreigt te lijden ingevolge de voorlopige tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en waarom die schade een dergelijke omvang of impact heeft, dat van haar niet kan worden verwacht dit te moeten dragen totdat een uitspraak ten gronde volgt.

11. De verzoekende partij voert in essentie aan dat zij ingevolge het bestreden koninklijk besluit in een illegale situatie wordt gedwongen en zich

blootstelt aan strafrechtelijke vervolging, dat de situatie ook veiligheidsrisico's met zich meebrengt voor de bevolking, dat zij een aansprakelijkheidsrisico loopt ingeval van incidenten en dat zij onmogelijk via haar aankoopbeleid kon anticiperen op een eventueel verkoops- en opslagverbod dat mogelijks in de toekomst ingevoerd zou kunnen worden, minstens dat zij uit kon gaan van een redelijke overgangsperiode.

Aldus wijst de verzoekende partij, al dan niet terecht, op een aantal nadelige gevolgen van het door haar bestreden koninklijk besluit. Zij maakt evenwel niet inzichtelijk dat zij het resultaat van de procedure tot nietigverklaring niet kan afwachten op straffe van zich in een toestand te bevinden met ernstige, onherroepelijke schadelijke gevolgen.

12. De verzoekende partij doet in de eerste plaats gelden dat zij in een illegale situatie wordt gedwongen en zich blootstelt aan strafrechtelijke vervolging doordat ingevolge het bestreden besluit, althans volgens de door de FOD Economie gehanteerde interpretatie ervan die door de verzoekende partij wordt betwist, het voormelde type vuurwerk vanaf 4 juli 2026 niet meer opgeslagen zou mogen worden in de opslagvergunning van de verzoekende partij en het evenzeer onmogelijk zou zijn om het nog te verkopen of verplaatsen binnen dit tijdsbestek.

In de mate dat de verzoekende partij daarbij stelt dat zij in een illegale situatie wordt gedwongen omdat het “onmogelijk” zou zijn om deze hoeveelheid pyrotechnische artikelen voor podiumgebruik met gering gevaar nog te verkopen binnen het korte tijdsbestek of te verplaatsen, valt op te merken dat het bestreden koninklijk besluit weliswaar lijkt in te houden dat de betrokken pyrotechnische artikelen van categorie T1 voortaan geclassificeerd worden als spektakelvuurwerk en niet langer aan consumenten mogen worden aangeboden, maar dat zij nog wel mogen worden aangeboden aan personen met gespecialiseerde kennis op de markt. In het verslag aan de Koning wordt bij artikel 6 van het bestreden koninklijk besluit toegelicht dat het “geen totaalverbod” betreft: “slechts de verkoop aan het grote publiek wordt verboden. De artikelen blijven beschikbaar voor

professionele gebruikers die geacht worden de artikelen, rekening houdend met de gevaren, op een correcte manier te kunnen toepassen voor legitieme doeleinden en daarvoor de juiste vergunningen hebben”. Ook wat het verplaatsen van het betrokken vuurwerk betreft, lijkt, anders dan de verzoekende partij het ziet, pas een vergunning vereist vanaf de inwerkingtreding van het bestreden besluit en lijkt het voorts evenmin onmogelijk om vanaf 4 juli 2026 een transportvergunning te verkrijgen.

Wat de beweerde onmogelijkheid betreft om het betrokken vuurwerk vanaf 4 juli 2026 alsnog op wettige wijze op te slaan in het kader van haar opslagvergunning, steunt de verzoekende partij het aangevoerde nadeel bovendien in essentie op de interpretatie die de FOD Economie in haar mededeling aan het Forum Springstoffen van 24 juni 2026 en in haar antwoord van 29 juni 2026 aan het bestreden besluit geeft en die door de verzoekende partij zelf wordt betwist in het kader van het eerste middel van haar verzoekschrift. Voor zover zij daarbij betoogt dat in de lezing die door de FOD Economie aan de artikelen 5, 6 en 7 van het bestreden besluit wordt gegeven de draagwijdte van een definitief toegekende individuele vergunning wordt gewijzigd, betreft dit een argument dat betrekking heeft op de schorsingsvoorwaarde van de ernst van de middelen. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat de voorwaarde van de spoedeisende aard van de vordering een schorsingsvoorwaarde is die afzonderlijk moet worden onderzocht. De onwettigheden van het bestreden besluit die worden aangevoerd, zijn op zich geen reden om het bestaan van de spoedeisendheid te aanvaarden. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de tijdelijke onzekerheid over de rechtmatigheid van de opslag op zich een nadeel doet ontstaan dat niet kan worden hersteld door een latere vernietiging.

Zelfs aangenomen dat de verzoekende partij ingevolge het bestreden besluit in een illegale situatie zou worden gedwongen en zich zou blootstellen aan strafvervolging, doet dit feit op zich niet overtuigen dat de impact hiervan redelijkerwijze niet gedragen kan worden tot een uitspraak volgt over het beroep tot nietigverklaring. De verzoekende partij beperkt er zich in haar

verzoekschrift immers toe in dit verband te stellen dat “[o]vertredingen” ter zake “strafbaar [worden] gesteld door de wet van 28 mei 1956”. De verwerende partij heeft zelf in haar schrijven van 29 juni 2026 al erkend dat, hoewel het bestreden besluit volgens haar niet als een verrassing te beschouwen is, het gaat om een relatief korte termijn van inwerkingtreding. Zij wijst er in het kader van onderhavige procedure ook op dat in gevallen waarin geen aanwijzingen van kwaad opzet voorhanden zijn, er geen acuut gevaar dreigt door de opslag en het aannemelijk is dat de overtreding onbedoeld werd begaan, een gerechtelijke vervolging doorgaans niet opportuun wordt geacht. Het loutere risico dat de bevoegde administratie in de toekomst handhavingsmaatregelen zou nemen of dat een overtreding strafrechtelijk zou worden vervolgd, vormt zonder concrete stappen of aanwijzingen daartoe door de overheid, in de huidige stand van het geding, een louter hypothetisch nadeel.

13. In zoverre de verzoekende partij voorts wijst op mogelijke veiligheidsrisico’s voor de bevolking en de belemmering voor kleinhandelaren om het voormelde vuurwerk terug te brengen naar een vergunde opslagplaats voor feestvuurwerk, volstaat de vaststelling dat het gaat om gevolgen voor derden, welk nadelen niet ter adstructie van de spoedeisendheid kunnen worden aangevoerd, nu de spoedeisendheid in hoofde van de verzoekende partij moet bestaan.

14. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar een risico op aansprakelijkheid bij incidenten, lijkt het te gaan om een financieel-economisch nadeel in hoofde van de betrokken rechtspersoon. In de regel kan een financieel-economisch nadeel worden hersteld na de gebeurlijke nietigverklaring. Het valt een verzoekende partij toe om het tegendeel aan te tonen, met name door concreet te preciseren waarom de financiële impact doet vrezen voor haar voortbestaan of om andere overtuigende redenen niet zolang gedragen kan worden. Het verzoekschrift bevat hierover geen uiteenzetting, noch overtuigingsstuk.

15. In de mate dat de verzoekende partij ter adstructie van de spoedeisendheid nog wijst op het gebrek aan overgangsperiode en de te korte termijn voor inwerkingtreding van het bestreden besluit en de gevolgen daarvan voor haar

bedrijfsvoering, wordt opgemerkt dat het louter uitvoerbaar karakter van een bestreden beslissing en de daaruit voortvloeiende gevolgen, op zich niet voldoende zijn om de spoedeisendheid te staven.

Voorts lijkt het niet onvoorzienbaar dat de verwerende partij, geplaatst voor de vernietiging van een eerder koninklijk besluit door de Raad van State, de besluitvorming herneemt en daarbij zowel beoogt tegemoet te komen aan het vernietigingsarrest als aan de verplichtingen die voortvloeien uit de voormelde Benelux-beschikking van 27 september 2022, waarvan de verzoekende partij op de hoogte was, evenals van het feit dat de termijn waarbinnen de Benelux-landen de nodige bepalingen in werking dienden te laten treden om aan de bepalingen van deze beschikking te voldoen van twee jaar inmiddels verstreken is. Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij valt niet af te leiden dat zij bij haar stockbeheer met dit normale bedrijfsrisico rekening heeft gehouden. In zoverre de verzoekende partij daarbij nog verwijst naar een proefproject met de Pro League waarbij vuurwerk gecontroleerd zou worden toegelaten binnen de voetbalstadia, gesteund door de minister van Binnenlandse Zaken, hetgeen de sector zou hebben gesterkt in de overtuiging dat er geen nieuw initiatief zou komen om het betrokken vuurwerk van categorie T1 te verbieden, wordt met de voorgelegde stavingsstukken op het eerste gezicht niet aangetoond dat voormeld vuurwerk valt binnen de officiële projectomschrijving vanuit de FOD Binnenlandse Zaken.

16. Uit wat voorafgaat volgt dat de spoedeisendheid van de vordering niet is aangetoond, hetgeen volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 26 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op dertien juli tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Inge Vos,	staatsraad, waarnemend kamervoorzitter
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Inge Vos